

Tată, iartă-i!

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

„Tată, iartă-i!”

Nouă ne sunt relatate șapte cuvinte ale Domnului, pe care El le-a rostit la cruce. (Luca 23.34,43; Ioan 19.26,27); Matei 27.46; Marcu 15.34; Ioan 19.28,30; Luca 23.46). Noi nu putem să le încadrăm pe toate în timp în contextul evenimentelor și nici nu putem să recunoaștem la toate ordinea în care ele au fost rostite. Cât despre cuvântul cu care ne ocupăm acum, putem presupune că el a fost primul cuvânt pe care Domnul l-a strigat, și anume direct după ce L-au răstignit pe cruce.

„L-au răstignit ... Și Isus zicea: ‚Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!’” Ce rugăciune, ce cuvânt! Este unic în lume. Să ne gândim însă: nici un reproș și nici o acuzare nu auzim de la El la cruce, și nici un cuvânt de plângere până când „pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare”. Dacă acum El Își deschide gura, El o face într-un har nou, de neînțeles. Nici o izbucnire de mânie sfântă și dreaptă, nici un strigăt după răzbunare și după judecată divină – „Tată, iartă-i!”, acesta a fost ultimul Său răspuns la desfășurarea îngrozitoare a răutății omenești!

Ar fi fost ceva măreț în ochii noștri, dacă această rugăciune ar fi fost valabilă pentru soldații păgâni, pentru ajutoarele de călăi neștiutoare. Dar pentru poporul Său? Pentru aceia care după „Osana!” au lăsat să urmeze așa de repede acel „Răstignește-L!”, care a răsplătit multele binefaceri cu cea mai neagră nemulțumire?

Desigur, totul se terminase cu perioada de timp de până acum, și Israel ca popor nu a corespuns responsabilității sale; „în această zi” a lui (Luca 19.42) nu a cunoscut lucrurile care slujeau pentru pacea lui. Dacă ar fi rămas așa, atunci s-ar fi terminat pentru totdeauna cu Israel, și pentru el nu mai era nici un drum deschis spre inima lui Dumnezeu. Loviturile de ciocan la cruce au umplut măsura păcatului acestui popor; dar chiar dacă ei au făcut măsura să se reverse, în inima lui Dumnezeu era, ca în Hristos măsura harului Său să se „înmulțească și mai mult” (Romani 5.20). El „a fost pus în numărul celor fărădelege” – aceasta a fost ceea ce acest popor a făcut cu „Sfântul lui Israel”; dar El „a mijlocit pentru cei vinovați” (Isaia 53.12) – acesta a fost răspunsul minunat al Celui venit în har din cer; și răspunsul a venit imediat după loviturile de ciocan, cu care ei și-au atins țelul dorințelor lor.

„Iubiți pe vrăjmașii voștri și rugați-vă pentru cei care vă prigonesc” (Matei 5.44), a învățat Domnul atunci pe munte. Nici un cuvânt nu este așa de mult împotriva naturii omenești ca acesta! Însă El a spus drept despre Sine: „Eu sunt ceea ce de la început vă spun” (Ioan 8.25). Umblarea și învățătura erau la El în concordanță desăvârșită, inegalabilă. „Când suntem vorbiți de rău, ne rugăm” (1 Corinteni 4.13), a spus marele apostol și în privința aceasta L-a urmat pe Acela care „ne-a lăsat un exemplu, ca să călcăm pe urmele Lui”, prin aceea că El „când suferea, nu amenința” (1 Petru 2.21,23), ci într-un mod minunat de impresionant Se ruga pentru dușmanii Lui de moarte.

Asemenea Domnului, și Moise s-a rugat atunci pentru același popor, care l-a urmărit și pe el cu înflăcărare. Sfințenia Domnului i-ar fi nimicit, „dacă Moise, alesul Său, n-ar fi stat în spărtură înaintea Lui” (Psalm 106.23; Exod 32.30 și versetele următoare; Numeri 14.10 și

Tată, iartă-i!

versetele următoare). Mai târziu însă Dumnezeu nu a mai găsit între căpeteniile lui Israel nici unul asemenea lui. Acuzând El spune: „Am căutat printre ei un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea, pentru țară, ca să n-o distrug; dar n-am găsit nici unul.” (Ezechiel 13,5; 22.30) Acum El l-a găsit în singurul Său Fiu.

„Tată, iartă-i!” – prin această intervenție înaintea Dumnezeului sfânt s-au păstrat relațiile poporului răzvrătit cu El cu privire la timpurile viitoare, și judecata amenințătoare justificată a fost amânată pentru un timp. Ce împlinire minunată a avut această rugăciune, atunci când Duhul Sfânt a coborât pe pământ! Primele capitole din cartea Faptele Apostolilor vorbesc despre aceasta, până în momentul când „cei tari la cerbice, necircumciși cu inima și cu urechile” (Faptele Apostolilor 7.51) din acest popor au trimis „omului de neam mare plecat într-o țară depărtată”, acesta este Domnul glorificat, ca să zicem așa, în Ștefan cel omorât cu pietre, mesajul: „Nu vrem ca Omul acesta să împărățească peste noi!” (Luca 19.12-14). – Însă noi știm, că încă și acum „Dumnezeu nu a lepădat pe poporul Său”. Și astăzi „este o rămășiță” în Israel, și cândva, după judecăți, „tot Israelul va fi mântuit” (Romani 11.1,5,26).

Dar pe cât de minunată este realitatea rugăciunii de mijlocire însăși, tot așa de minunată este și justificarea: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” – Cu siguranță noi am fi avut altă părere! Nu au acționat ei fiind deplin conștienți? Nu au cunoscut ei, cine era El? Nu au recunoscut ei public, ca acolo în parabolă: „Iată Moștenitorul; veniți să-L ucidem, ca moștenirea să fie a noastră!”? (Luca 20.14) Însă Domnul judecă altfel: „Ei nu știu ce fac.” – Harul era prezent și cuprindea pe toți cei care aparțineau acestui popor, cu „dragoste veșnică”, și de aceea și cu „bunătate permanentă” (Ieremia 31.3). Pe toți? Da: „Fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri” (Faptele Apostolilor 3.17), lasă Domnul glorificat să li se spună prin apostolul Său. „Nici unul din mai-marii veacului acestuia” nu a cunoscut înțelepciunea lui Dumnezeu, spune Scriptura din același punct de vedere, „căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei” (1 Corinteni 2.7,8).

Desigur, și atunci când lucrarea puternică a Duhului Sfânt după Rusalii nu a putut să câștige inima acestui popor, când Ștefan s-a prăbușit sub loviturile pietrelor, cu toate că „fața lui li s-a arătat ca o față de înger”, cu toate că cuvintele lui „îi tăia pe inimă” (Faptele Apostolilor 6.15; 7.54), atunci nu mai putea fi vorba de neștiință, atunci trebuia să se vorbească de „păcat”; el „a strigat cu glas tare: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!”” (Faptele Apostolilor 7.60) – Cât de asemănătoare este această rugăciune cu aceea, și totuși, ce diferență gravă cu privire la stricăciunea tot mai multă spre care se îndrepta poporul iudeu!

„În timp ce Eu îi iubesc, ei Îmi sunt vrăjmași” (Psalm 109.4). De zece ori găsim în evanghelia după Luca pe Domnul în rugăciune ca Om dependent umblând pe acest pământ (Luca 3.21; 5.16; 6.12; 9.16,18,28,29; 11.1; 22.32,41,44), înainte ca drumul Său să ducă la cruce. Au fost câteva nopți în care El „a stărut în rugăciune înaintea lui Dumnezeu”, și o dată citim că El „a doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot” (Marcu 1.35) S-a sculat și a ieșit să Se roage. „Către Tine strig, Doamne, și rugăciunea Mea Te întâmpină dimineața” (Psalm 88.13). Știm că și în această ultimă dimineață îngrozitoare „rugăciunea Lui a întâmpinat pe Dumnezeu”, acolo în grădina Ghetsimani, când El „în luptă grea” a luat paharul din mâna Tatălui Său. „În toate zilele Te chem, Doamne, și Îmi întind mâinile spre Tine” (Psalm 88.9). Și așa cum a fost „în toate zilele”, tot așa a fost și în ultima zi a vieții Sale pe pământ plină de

Tată, iartă-i!

devotament: așa cum a fost primul cuvânt de pe cruce al Domnului, tot așa a fost și cel de la mijloc și tot așa a fost și ultimul (dacă înțelegem bine ordinea) un strigăt din adâncul inimii îndreptat spre Dumnezeu.

*O, Doamne, ce mari suferinți
Ai îndurat la cruce,
Când Tu prin moarte-ai biruit
Pe cel ce moartea-aduce.*

*De Dumnezeu fiind părăsit
Și nici un om aproape,
Tu ai purtat – Ce chin cumplit! –
Povara de păcate.*

*Ce-ngrozitor s-au comportat
Cei ce-Ți doreau pierzarea!
Triumf! Tu viața Ta Ți-ai dat
Și-ai săvârșit lucrarea.*

*Prin Tine ne apropiem
De tron cu adorare.
Răscumpărare-n Tine-avem
Și-Ți aparținem Ție.*